

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoKR/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120208769
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1120208769.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovičovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiány Pastierikovej v právnej veci žalobcu: Slovenská republika, zast. Okresným úradom Bratislava, Tomášikova 46, 832 05 Bratislava, zastúpený: Dentons Europe CS LLP, One Fleet Place, Londýn EC4P 4GD, zapísaná v registri obchodných spoločností Anglicka a Walesu pod registračným číslom OC340214, konajúca prostredníctvom svojej organizačnej zložky Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, Štefánikova 15, 811 05 Bratislava, Slovenská republika, IČO: 36 861 391, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel Po, vložka č. 1665/B, JUDr. Peter Kubina advokát spolupracujúci s Dentons Europe CS LLP, číslo licencie SAK 4870, Štefánikova 15, 811 05 Bratislava, JUDr. Daniel Lipšic, LLM, advokát spolupracujúci s Dentons Europe CS, LLP, číslo licencie SAK 1815, Štefánikova 15, 811 05 Bratislava, proti žalovanej: M. F., C.. F., W.. XX.XX.XXXX, F. W. L. XX, XXX XX F., I. L., zastúpená: JUDr. Adela Valocká, advokátka, Radvanská 1, P.O.BOX 255, 810 00 Bratislava, reg.: SAK č. 4961, o určenie neúčinnosti právnych úkonov a o nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I, č.k. 1Cbi/13/2020-257 zo dňa 08.06.2020, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava I, č.k. 1Cbi/13/2020-257 zo dňa 08.06.2020 potvrdzuje.

II. Žalobca má proti žalovanej nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zakázal žalovanej prevádzať, scudziť, prenajať, vypožičať, prenechať do užívania iných osôb, zaťažovať vecnými bremenami, záložným právom a ťarchami v prospech iných osôb nasledovný majetok až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej:

A. Nehnuteľný majetok zapísaný na LV č. XXXX v F., V..Ú.. L. Y.:

Pozemok registra Z. V. parcelné č. XXXX/X, A. I. U. XXX Y.,

Pozemok registra Z. V. parcelné č. XXXX/X, A. I. U. X Y.,

Pozemok registra Z. V. parcelné č. XXXX/XX, A. T. E. W. I. U.Y. XXX Y.,

Pozemok registra Z. V. parcelné č. XXXX/XX, A. T. E. W. I. U. XXX Y.,

Pozemok registra Z. V. parcelné č. XXXX/X, A. T. E. W. I. U. XX Y.,

L. Q. XC, súpisné číslo XXXX, na pozemku registra Z. V. s parcelným č. XXXX/XX, A. T. E. W. I. U. XXX Y., H. L. XX (C. H.),

B. Nehnuteľný majetok zapísaný na LV č. XXXX v F., V..Ú.. L. Y.:

Spoluvlastnícky podiel X/X na pozemku registra Z. V. parcelné č. XXXX/X, A. T. E. W. I. U. XX Y.,

C. Nehnuteľný majetok zapísaný na LV č. XXXX v H., V..Ú.. H.:

Pozemok registra Z. V. parcelné č. XXX/X, A. T. E. W. I. U.Y. XXX Y.,

Pozemok registra Z. V. parcelné č. XXX/XX, M. M. T. I. U. XX Y.,

Pozemok registra Z. V. parcelné Č.. XXX/XX, A. T. E. W. I. U. XXX Y.,
L. E. H. so súpisným číslom XXXX na T. C. Z. V. L. T. Č.. XXX/X, A. T. E. W. I. U. XXX Y.,

D. Nehnuteľný majetok zapísaný na LV č. XXXX v H., V.Ú.. H.:
Spoluvlastnícky podiel X/X na pozemku registra Z. V. T. Č.. XXX/XX, A. T. E. W. I. U. XXX Y.,
Spoluvlastnícky podiel X/X na pozemku registra Z. V. T. Č.. XXX/XX, M. M. T. I. U. XX Y.,
Spoluvlastnícky podiel X/X na pozemku registra Z. V. T. Č.. XXX/XX, M. M. T. I. U. X Y., spoluvlastnícky
podiel X/X na pozemku registra Z. V. parcelné č. XXX, M. M. T. I. U. XXXX Y..

E. Hnuteľný majetok:

- Továrnská značka atyp: Y. F., V.,
U.: O..
- Továrnská značka atyp: Š. F. XXX,
U.: XBVEPWHXXXVXXXXXXXX.
- Továrnská značka atyp: Š. F. I.,
U.: XJBEPWHXXXJXXXXXXXX.
- Továrnská značka atyp: Š. E., E. Z. XXXTRV/-,-,
U.: XUFXXATVXXTXXXXXXXX,
- Továrnská značka a typ: Š. E. Z. XXXTRV/-,-, U.: XUFXXATVXXTXXXXXXXX,
- Továrnská značka atyp: Y. Q. H.,
U.: XHDXHAZXXXKXXXXXXXX,
- Továrnská značka atyp: Y. Q. H.,
U.: XHDXHAZXXXKXXXXXXXX,
- Továrnská značka a typ: I. U., S. XXX,
U.: A..

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodne v konečnom rozhodnutí.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 19.05.2020, v znení jej rozšírenia, sa žalobca domáha voči konkurzným veriteľom úpadcu: N. F., W.. XX.XX.XXXX, W.. L. XXXX/XX, F. určenia neúčinnosti právnych úkonov: darovacej zmluvy zo dňa 26.11.2018, 26.10.2018, 08.11.2018 uzavretých medzi úpadcom a žalovanou, presne špecifikovanými v podanej žalobe a následnom podaní žalobcu. Žalobca sa domáha aj vydania do všeobecnej podstaty úpadcu majetku špecifikovaného v petite rozhodnutia. Zároveň sa žalobca domáhal vydania neodkladného opatrenia, ktorým súd zakáže žalovanej prevádzať, scudzit', prenajať, vypožičať, prenechať do užívania iných osôb, zaťažovať vecnými bremenami, záložným právom a ťarchami v prospech iných osôb majetok špecifikovaný v petite rozhodnutia až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Uvedeného sa domáha z nasledujúcich dôvodov. Žalobca je veriteľom úpadcu z titulu uloženého trestu prepadnutia majetku rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 To 3/2019 zo dňa 14.03.2019. Žalobca podal správkyňu konkurznej podstaty JUDr. Lenke Ivanovej, Plynárska 1, Bratislava podnet na odporovanie právnym úkonom úpadcu podľa § 57 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. listom zo dňa 12.05.2020, doručeným 14.05.2020. Správkyňa konkurznej podstaty (ďalej aj „SKP“) podnetu žalobcu nevyhovela s odôvodnením, že podľa jej názoru nie sú splnené zákonné podmienky na uplatnenie odporovacieho práva, konkrétne, že v konkurze nie sú prihlásení žiadni veritelia, ktorí by mohli byť spornými právnymi úkonmi úpadcu ukrátení. Darovacou zmluvou medzi úpadcom a žalovanou zo dňa 26.10.2018 v znení jej Dodatku č. 1 zo dňa 07.11.2018 daroval úpadca E. H. E. T. U. V. Ú. H. žalovanej v I. rade. Darovacou zmluvou medzi úpadcom a žalovanou zo dňa 26.10.2018 daroval úpadca C. H. na Q.V. G. U. F. E. T. U. L. Y. žalovanej. Darovacou zmluvou medzi úpadcom a žalovanou zo dňa 26.11.2018 daroval úpadca F. na C. U. F. a k nim prislúchajúce spoluvlastnícke podiely žalovanej. Darovacou zmluvou medzi úpadcom a žalovanou zo dňa 08.11.2018 daroval úpadca žalovanej Y. F., Š. F. XXX, Š. F. I., Š. E., Š.M. E. Z., Y. Q. H., Y. Q. H. E. I. Y. U. S. XXX. Kúpnu zmluvou, ktorej vklad povolil Okresný úrad F., V. I. T. Č.. U.-XXXXX/XXXX dňa 14.12.2018, previedla žalovaná byty a nebytové priestory na C. G. na (pôvodne) žalovanú v VI. rade. Vyššie uvedenými právnymi úkonmi došlo podľa žalobcu k ukráteniu jeho nároku z titulu uloženého trestu prepadnutia majetku, nakoľko trestu prepadnutia majetku podlieha všetko, čo zostalo po uspokojení pohľadávok proti podstate a prihlásených pohľadávok veriteľov. Z argumentácie SKP obsiahnutej v jej korešpondencii vyplýva, že SKP nepovažovala a neuznala žalobcu ako veriteľa, ktorý je právnymi úkonmi úpadcu ukrátený. Žalobca mal za to, že štát má postavenie zodpovedajúce postaveniu prihláseného veriteľa úpadcu, ktorému patrí nárok z trestu prepadnutia majetku. Postavenie žalobcu je čo do poradia uspokojenia jeho pohľadávky - identické s postavením veriteľa podriadené

pohľadávky, pričom vo všetkých ostatných ohľadoch, okrem poradia uspokojenia, je postavenie štátu rovnaké alebo výhodnejšie oproti postaveniu akéhokoľvek iného prihláseného veriteľa úpadcu. O pozícii štátu ako veriteľa úpadcu podľa neho svedčí gramatický, teleologický, logický, systematický aj ústavne konformný výklad uvedený v žalobe. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia žalobca odôvodňoval obavou, že neskorší výkon rozhodnutia vo veci bude ohrozený. Riziko, že majetok ktorý bol predmetom odporovateľných právnych úkonov žalovaná prevedie na iné osoby podľa neho preukazuje už samotný prevod medzi žalovanou a pôvodne žalovanou v VI. rade. Nakoľko ide o majetok v hodnote miliónov eur, mal za to, že existuje zvýšené riziko, že do rozhodnutia súdu vo veci samej sa majetková situácia žalovanej zhorší, a to aj v dôsledku ďalších ukracujúcich úkonov bez primeraného protiplnenia. Vyjadril názor, že neodkladné opatrenie nepredstavuje neprimeraný zásah do vlastníckeho práva žalovanej, keďže išlo o prevody za účelom zabránenia jeho prepadnutiu v prospech štátu, z čoho vyplýva, že tento majetok nie je potrebný na uspokojovanie jej životných potrieb a bol nadobudnutý protiprávne. Dodal, že vlastnícke právo žalovanej podľa čl. 20 ods. 1 druhá veta Ústavy SR nepožíva právnu ochranu.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení čl. 3, § 324 ods. 1, 3, § 325 ods. 1, § 325 ods. 2 písm. d), § 326 ods. 1, § 328 ods. 1, § 329 ods. 1, § 334, § 341 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 57 ods. 1, 2, 3, 4, § 107a ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoKR“).

4. Z dokladov priložených k návrhu na vydanie neodkladného opatrenia súd zistil skutkový stav tak, ako bol žalobcom podrobne popísaný v žalobe a v nasledujúcich podaniach. Dospel k záveru, že v danom prípade je možné návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovieť. Predovšetkým sa zaoberal danosťou nároku vo veci samej a pri svojom rozhodovaní vyhodnocoval aktívnu legitímáciu žalobcu tak na podanie žaloby, ako i na podanie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z jednej zo základných zásad CSP, podľa ktorej má súd interpretovať zákon v súlade s lexikálnymi, gramatickými a syntaktickými pravidlami, pričom však má byť priorizovaný objektívny teleologický výklad, t.j. výklad zákona podľa jeho účelu a zmyslu. Súd teda pri svojom rozhodovaní skúmal, aký bol úmysel zákonodarcu a aký je účel ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky Pl. US 33/97. Dospel k záveru, že výklad, podľa ktorého štát nemá postavenie prihláseného veriteľa, a preto nemá právo odporovať právnym úkonom úpadcu, upiera štátu právo na súdnu ochranu súdom priznanej pohľadávky pred ukracujúcimi právnymi úkonmi úpadcu. Zhodne s argumentáciou žalobcu dospel k záveru, že štát má oprávnenia veriteľa prihlásenej pohľadávky, a teda má aj právo odporovať právnym úkonom úpadcu. V tejto súvislosti zdôraznil, že ustanovenie § 107a ZoKR bolo do nášho právneho poriadku zakotvené za účelom spracovania postupu konkurzného súdu po tom, čo súd v trestnom konaní rozhodne o uložení trestu prepadnutia majetku alebo ochranného opatrenia zhabania majetku. Celé konanie podľa § 107a je teda iniciované za účelom potrestania odsúdeného tým, že vlastníkom jeho prepadnutého majetku sa stane štát. Za nelogické a nesprávne považoval súd tvrdenie SKP, že žalobca nemá postavenie prihláseného veriteľa. Ak súd vyhlási konkurz bez návrhu na základe doručeného rozhodnutia súdu v trestnom konaní, v ktorom bol uložený trest prepadnutia majetku, nárok štátu z prepadnutia majetku sa uspokojuje až po uspokojení všetkých pohľadávok proti podstate a všetkých prihlásených pohľadávok, a tvorí teda „poslednú“ triedu pohľadávok veriteľov. Súd tak dospel k záveru, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie odporovacej žaloby, nakoľko je veriteľom, ktorý mohol byť ukrátený na uspokojení svojej pohľadávky právnym úkonom úpadcu. Po preskúmaní žalobcom predložených podkladov dospel k záveru, že žalobca podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia prípustnosť a opodstatnenosť jeho nariadenia osvedčil. V konaní osvedčil nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy a potrebu ochrany porušeného práva, osvedčil, že k porušeniu práva zo strany žalovanej došlo. Zdôraznil, že pre nariadenie neodkladného opatrenia postačuje potenciálna obava, t.j. existencia obavy preukázaná „v rovine budúcnosti“. Nakoľko v uvedenom prípade už dokonca dochádza k čiastočným prevodom majetku, ktorý bol predmetom žalobcom napadnutých právnych úkonov, súd považoval za dôvodné zakázať nakladania s majetkom tak, ako je uvedené v petite rozhodnutia. V uvedenom prípade sa jedná o majetok veľkej finančnej hodnoty a súd vnímal zvýšené riziko, že nárok žalobcu (jeho budúca vymožitelnosť) bude ohrozený pre zlú finančnú situáciu protistrany. Žalobcovi podľa názoru súdu hrozí zhoršenie jeho právnej pozície z dôvodu nedostatku budúcej likvidity žalovanej, preto považoval návrh na nariadenie neodkladného opatrenia za opodstatnený. Okrem toho, že by mohlo dôjsť k znemožneniu vymáhania pohľadávky prevedením majetku uvedeného v petite rozhodnutia na tretie osoby, mohlo by podľa súdu dôjsť aj k sťaženiu tohto konania, v ktorom sa žalobca domáha určenia neúčinnosti právnych úkonov. Aj z

uvedeného dôvodu sa súd stotožnil s tvrdeniami žalobcu a mal za to, že nariadením neodkladného opatrenia sa zabezpečí účel konania a zároveň do rozhodnutia súdu vo veci samej už nedôjde k prevodu majetku na tretie osoby. Čo sa týka primeranosti neodkladného opatrenia, keďže pohľadávka žalobcu nie je vyjadrená v tejto fáze numericky (nárok štátu predstavuje hodnotu zostávajúceho majetku po uspokojení všetkých pohľadávok proti podstate a všetkých prihlásených pohľadávok úpadcu), súd sa nezaoberal hodnotou tvrdenej pohľadávky a jej primeranosti k hodnote vecí, ku ktorým je obmedzené dispozičné právo protistrany. Dospel k záveru, že vyhovením návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa vytvára predpoklad pre účinnú ochranu subjektívnych práv žalobcu a zabezpečuje sa efektívnosť výkonu práva žalobcu v prípade jeho úspechu vo veci samej. Zároveň mal súd za to, že obsah neodkladného opatrenia je súladný s ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná. Mal za to, že zdanlivo znevýhodňujúce postavenie žalovanej je vyvažované právom podať opravný prostriedok, ako i právom podať návrh na zrušenie neodkladného opatrenia, prípadne domáhať sa nároku na náhradu škody a inej ujmy spôsobenej neodkladným opatrením - ak sa žalobe žalobcu vo veci samej nevyhoví.

5. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Svoje podanie odôvodnila tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

6. S poukazom na čl. 6 ods. 1, čl. 9, § 331 ods. 1 prvá veta CSP namietala, že súd jej dňa 22.06.2020 doručil napadnuté uznesenie, avšak bez návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia ako aj návrhu vo veci samej a jeho príloh. Uviedla, že takýmto procesným postupom súdu došlo k znemožneniu jej práva oboznámiť sa s obsahom, tvrdeniami a dôkazmi predloženými žalobcom spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia (porušenie čl. 9 CSP) a súd zároveň žalovanej znemožnil objektívne aplikovať všetky prostriedky procesnej obrany v konaní (porušenie čl. 6 CSP), čím došlo zo strany súdu k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces. Mala za to, že súd porušil jej právo na spravodlivý súdny proces aj s poukazom na § 160 CSP a § 327 CSP, keď nesprávne aplikoval § 129 CSP pri odstraňovaní väd podania.

7. Namietala, že súd na základe zisteného skutkového stavu dospel k nesprávnym právnym záverom, a to tak v časti týkajúcej sa aktívnej legitímácie žalobcu, ako aj záveru o splnení hmotnoprávných podmienok pre konanie o nariadenie neodkladného opatrenia a konanie vo veci samej. Dala do pozornosti, že žalobca sa uplatneným nárokom vo veci samej domáha určenia neúčinnosti právnych úkonov, ktoré urobil úpadca v čase pred uložením mu trestu prepadnutia majetku, a tak došlo k ukráteniu nároku žalobcu. Poukázala na § 59 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Uviedla, že v konkrétnom prípade úpadcu - jej manžela N. F., rozhodnutie o uložení trestu prepadnutia majetku nadobudlo právoplatnosť 14.03.2019, následkom uloženia tohto trestu bolo vyhlásenie konkurzu na fyzickú osobu postupom, ktorý upravuje § 423 Trestného poriadku. Zdôraznila, že v spojení s § 107a ods. 2 písm. d) ZoKR v znení účinnom od 01.09.2010 je štát prijímateľom nároku, vyplývajúcim mu z uloženého trestu prepadnutia majetku a to, až po uspokojení všetkých pohľadávok proti podstate a všetkých prihlásených pohľadávok. Týmto spôsobom zákonodarca zabezpečil ochranu veriteľov a uspokojenie záväzkov odsúdeného (úpadcu). Okamihom kedy sa štát stane vlastníkom prepadnutého majetku, je ukončenie konkurzného konania, kedy je príslušný konkurzný správca povinný tento odovzdať dočasnému správcovi. Poukázala na dôvodovú správu k zákonu č. 224/2010 Z. z.. Uviedla, že po právoplatnom uložení trestu prepadnutia majetku, výkon tohto trestu realizuje štát prostredníctvom konkurzného konania tak, aby z prepadnutého majetku uspokojil záväzky odsúdeného voči jeho veriteľom a následne sa stal vlastníkom tohto prepadnutého majetku, čím zavŕši proces realizácie uloženého trestu a nárok, ktorý mu patrí uložením tohto trestu prepadnutia majetku prevezme, preto nie je možné prisvedčiť záveru súdu, že celé konanie podľa § 107a ZoKR je iniciované za účelom potrestania odsúdeného tým, že vlastníkom jeho prepadnutého majetku sa stane štát, ale je iniciované za účelom uspokojenia veriteľov odsúdeného a následne odovzdania prepadnutého majetku štátu. Samotný výkon trestu prepadnutia majetku tak zákonodarca rieši s použitím zákona č.7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, a to § 107a. Dala do pozornosti, že z § 1 ZoKR vyplýva účel zákona, ktorým je riešenie úpadku dlžníka vo vzťahu k jeho veriteľom. Z ustanovení § 24 ods. 1, § 107a ods. 1, 2, 4, 6 podľa žalovanej jednoznačným spôsobom vyplýva, kto je vo všeobecnosti účastníkom konkurzného konania, teda je ním úpadca (dlžník), navrhovateľ a veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto

zákonom prihlásili svoje pohľadávky. Zdôraznila, že žalobca si v konkurznom konaní žiadnu pohľadávku voči úpadcovi neprihlásil. Už z tejto základnej právnej úpravy je podľa nej zrejmé, že žalobca v tomto konaní nie je účastníkom konkurzného konania, postavenie v konaní je žalobcovi priznané výlučne v §107a, a to prostredníctvom dočasného správcu pri návrhu na ustanovenie správcu, pri popieraní prihlásených pohľadávok a pri prevzatí nároku. Vzniesla preto námietku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby vo veci samej a súčasne návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

8. Ďalej žalovaná namietala absenciu hmotnoprávneho predpokladu na uplatnenie odporovacej žaloby. Uviedla, že z § 57 ods. 1 a 4 ZoKR vyplýva, že odporovať právnym úkonom úpadcu môže správca konkurznej podstaty a veriteľ prihlásenej pohľadávky. Hmotnoprávnym predpokladom pre odporovanie právnemu úkonu je skutočnosť, že takýto úkon ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka, rozhodujúcim prvkom v takomto prípade je skutočnosť, či takýmto úkonom došlo k zmenšeniu majetku úpadcu. Ako vyplýva z priebehu konkurzného konania, správca evidoval pri zisťovaní majetku úpadcu tri prihlásené pohľadávky voči úpadcovi. Poukázala na to, že tieto pohľadávky zákonným spôsobom zanikli, a to ešte do termínu konania, kedy sa má konať prvá schôdza veriteľov. Iné pohľadávky v konkurznom konaní prihlásené neboli, preto odpadol hmotnoprávny predpoklad pre odporovanie právnym úkonom úpadcu. Všetky pohľadávky úpadcu boli uspokojené bez toho, aby na ich uspokojenie bol použitý majetok úpadcu patriaci do konkurznej podstaty. Zdôraznila, že z dikcie § 107a ods. 6 ZoKR vyplýva, že sa uspokojuje nárok štátu-žalobcu a nie pohľadávka štátu-žalobcu. Pokiaľ by bolo v záujme zákonodarcu podriaďiť vzťah odsúdeného k trestu prepadnutia majetku a štátu ako prijímateľa nároku, vzťahu úpadca - veriteľ podľa zákona o konkurze a vyrovnaní, tento vzťah by adekvátnym a jednoznačným spôsobom zadefinoval ako vzťah veriteľa a dlžníka. Poukázala na § 60 ods. 1 a 2 ZoKR. Mala za to, že na základe uvedeného a preukázaného skutkového stavu, a to najmä z časového sledu uvedených skutkových udalostí, nie je možné prisvedčiť názoru žalobcu a súdu, že uvedené úkony boli urobené s úmyslom ukrátiť veriteľov. Uviedla, že neexistovalo žiadne rozhodnutie orgánu štátnej správy, ktorým by mu bolo uložené akékoľvek obmedzenie s majetkom nakladať, resp. že by mu bolo zakázané s ním nakladať, pričom samotná skutočnosť vedenia trestného stíhania, ktoré bolo v tom čase v štádiu vyšetrovania, nezakladá predpoklad o vedomosti a existencii veriteľa a konaní s úmyslom ho ukrátiť. Zdôraznila, že v čase uskutočnenia právneho úkonu - darovania majetku, úpadca neučinil s úmyslom ukrátiť nejakého veriteľa, jeho právo nakladať s majetkom nebolo žiadnym spôsobom obmedzené, a to ani vzhľadom na v tom čase prebiehajúce trestné stíhanie, kde bol uplatnený inštitút účinnej ľútosti a ani v čase, kedy mu bol neprávoplatne uložený nepodmienečný trest a trest zákazu činnosti.

9. Okrem toho žalovaná namietala absenciu neodkladnosti úpravy pomerov. Žalovaná mala za to, že neexistujú a neexistovali žiadne právne úkony, ktoré by smerovali k sťaženiu alebo úplnému zmareniu exekúcie v súvislosti s nadobudnutím majetku a majetkových práv, ktoré nadobudla na základe právnych úkonov, ktorých neúčinnosti sa žalobca domáha. Zastávala názor, že z napadnutého uznesenia žiadnym spôsobom nevyplýva, že by žalobca akýmkoľvek spôsobom osvedčil okolnosti pre vydanie neodkladného opatrenia, tak ako ich predpokladá CSP. Naopak, vydanie neodkladného opatrenia považovala za neprímeraný zásah do jej súkromnej sféry, včítane chránených práv a záujmov maloletého dieťaťa, oproti neodkladným opatreniam chráneného nároku štátu - žalobcu, ktoré je spôsobilé spôsobiť im značnú ujmu. Uviedla, že v rodinnom dome na Q. G.. Č.. XC U. F. býva spolu s osemročnou maloletou dcérou už od roku 2012, maloletá má v uvedenej nehnuteľnosti vytvorené zázemie pre jej zdravý vývoj a vývin, a je to pre ňu miesto, kde sa cíti bezpečne, pred neprímeranými zásahmi tretích osôb, konajúcich pod mediálnym tlakom. Dodala, že počas celého obdobia trestného konania štát - prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní, prokurátora a súdu, žiadnym spôsobom majetok nadobudnutý ich synom nezabezpečil, neobmedzil mu s ním nakladať a žiadnym z existujúcich spôsobov tento nezaistil, pretože neexistoval zákonný dôvod na jeho zaistenie. Mala za to, že takýmto konaním štát sám vymedzil rozsah majetku, ktorý má byť trestom postihnutý a bude podliehať konkurzu, v konkurznom konaní správca nie je oprávnený určovať väčší rozsah trestu než ten, ktorý bol zabezpečený v rámci trestného konania. Preto podľa názoru žalovanej nie je možné uvažovať v rovine, že právny úkon, ktorého neúčinnosti sa štát-žalobca domáha, bol vykonaný s úmyslom ukrátiť veriteľa, do role ktorého sa žalobca snaží postaviť. Zdôraznila, že postavenie žalobcu je zákonom o konkurze a reštrukturalizácii jednoznačne dané, a preto poukázanie na nález Ústavného súdu ČR Pl. US 33/97 považovala za právne irelevantné, pretože s riešenou problematikou absolútne nesúvisí, citácia z jeho obsahu je účelovo vyňatá vzhľadom k nasledujúcemu obsahu v ňom uvedenom, z ktorého vyplýva, že v systéme písaného práva má všeobecné právne pravidlo charakter samostatného práva iba preater legem teda, pokiaľ

písané pravidlo neurčuje inak. S ohľadom na uvedené navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil.

10. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 24.07.2020. Napadnuté uznesenie považoval za vecne správne. Mal za to, že postupom súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, nedošlo k znemožneniu uskutočnenia procesných práv žalovanej s takou intenzitou, že by došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. K nedoručeniu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia spolu s napadnutým uznesením uviedol, že táto vytýkaná vada nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, postup súdu po vydaní napadnutého uznesenia môže mať nanajvýš vplyv na realizáciu procesných práv strán v odvolacom konaní. Preto je podľa žalobcu na mieste, aby takúto vadu odstránil Okresný súd Bratislava I alebo Krajský súd v Bratislave ešte pred rozhodnutím o odvolaní tým, že doručí návrh na nariadenie neodkladného opatrenia spolu s jeho opravou žalovanej. Nie je však žiaden zákonný dôvod, aby pre postup po vydaní napadnutého uznesenia Krajský súd v Bratislave zrušil napadnuté rozhodnutie. Zároveň upozornil, že žalovaná má prístup do (elektronického aj listinného) súdneho spisu, a o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa mohla dokonca dozvedieť ešte pred jeho nariadením z médií dňa 29.05.2020. Dal do pozornosti, že argumentácia žalovanej v odvolaní je takmer doslovne totožná s odpoveďami správkyne konkurznej podstaty úpadcu, ktoré zaslala žalobcovi a ktoré sú prílohami žaloby. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že žalovaná nie je účastníkom konkurzného konania a nemá prístup ku konkurznému spisu a už vôbec nie ku korešpondencii medzi správkyňou konkurznej podstaty a žalobcom. Jediným možným a logickým vysvetlením podľa názoru žalobcu je, že žalovaná sa o obsahu argumentácie správkyne dozvedela zo súdneho spisu (okrem prípadu, že by správkyňa konkurznej podstaty postupovala v konkurze po dohode so žalovanou, čo už vôbec nemožno tolerovať). Preto je podľa neho zrejmé, že o obsahu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je žalovaná oboznámená, a ani de facto by nemohlo dôjsť žiadnemu zásahu do procesných práv žalovanej ani v súvislosti s odvolacím konaním.

11. K námietke o nesprávnej aplikácii § 129 CSP pri odstraňovaní vád podania žalobca uviedol, že postup súdu prvej inštancie, ktorý dňa 27.05.2020 vyzval žalobcu na opravu petitu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia tak, aby bol jasný, presný, zrozumiteľný a vykonateľný, aj keby bol v rozpore s § 327 CSP, nemohol viesť k porušeniu procesných práv žalovanej a ani k nesprávnemu rozhodnutiu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Ak by totiž súd nevyzval na opravu petitu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nebol by daný zákonný dôvod na odmietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pretože vady návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré vytýkal súd, nebránili pokračovaniu v konaní, už pôvodne vymedzený petit návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bol dostatočne jasný, presný, zrozumiteľný a vykonateľný. Výzve súdu na „opravu“ petitu, ktorý nebolo treba opravovať, však žalobca vyhovel najmä z dôvodu rýchlosti a hospodárnosti konania. Zdôraznil, že opravu petitu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je možné považovať za nový návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, o ktorom by súd tak či tak musel rozhodnúť rovnako ako v napadnutom uznesení, a teda postup súdu nemal za následok ani porušenie procesných práv žalovanej, ani nesprávne rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

12. Poukázal na to, že aj argumentácia žalovanej ohľadne aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a splnení hmotnoprávných podmienok pre konanie o nariadenie neodkladného opatrenia a pre konanie vo veci samej, sa zhoduje s argumentáciou správkyne konkurznej podstaty. Právne závery súdu o týchto dvoch otázkach považoval za vecne správne a riadne a logicky odôvodnené. Vo vzťahu k otázke, prečo sa má štát považovať na účely konkurzu podľa § 107a ZoKR za prihláseného veriteľa, resp. veriteľa prihlásenej pohľadávky, odkázal na žalobu a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Súd prvej inštancie, podľa názoru žalobcu, správne poukázal na potrebu výkladu zákona podľa jeho účelu a zmyslu. Za logické považoval, že ak ZoKR priznáva štátu možnosť ovplyvňovať pasíva úpadcu tým, že má právo popierať prihlásené pohľadávky iných veriteľov (čo nie je a nikdy nebolo sporné), tak bude mať aj možnosť ovplyvniť aktíva úpadcu tým, že má právo odporovať právnym úkonom úpadcu. Uviedol, že skutočnosť, že žalobca spolu so žalobou a návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia predložil súdu dôvody, pre ktoré správkyňa konkurznej podstaty odmietla priznať žalobcovi postavenie prihláseného veriteľa, umožňovala súdu, aby sa v napadnutom uznesení vysporiadal s tým, prečo mechanický a doslovný výklad ZoKR nie je akceptovateľný. Ak žalovaná poukazuje na to, že zákonodarca chcel zabezpečiť ochranu veriteľov a uspokojenie záväzkov odsúdeného (úpadcu) tým, že štát sa uspokojuje až po uspokojení všetkých pohľadávok proti podstate a všetkých prihlásených

pohľadávok, žalobca uviedol, že tento cieľ je plne rešpektovaný aj pri výklade žalobcu, že štát má postavenie prihláseného veriteľa a má právo odporovať ukracujúcim právnym úkonom. To, čo sa z úspešne odporovaných právnych úkonov dostane do dotknutej podstaty, sa predsa použije na uspokojenie všetkých veriteľov úpadcu, nielen štátu, a to podľa ich poradia. Záver žalovanej, že právnym úkonom nedošlo k ukráteniu uspokojenia prihlásených pohľadávok niektorého z veriteľov úpadcu, podľa neho vychádza z nesprávneho predpokladu, že štát nie je „prihláseným“ veriteľom úpadcu. Zdôraznil, že odporovanými právnymi úkonmi došlo k ukráteniu pohľadávky štátu z titulu trestu prepadnutia majetku, pretože z majetku, ktorý by inak podliehal konkurzu, ušiel majetok, ktorý bol predmetom prevodov na žalovanú. V tejto súvislosti upozornil na to, že žalovaná disponuje takými informáciami z konkurzného konania, ktoré nie sú verejne známe (koľko bolo prihlásených pohľadávok v konkurze a kedy boli uspokojené) i keď nie je účastníkom konkurzného konania a nemá právo na nahliadnutie do konkurzného spisu. Tieto skutočnosti podľa žalobcu vyvolávajú dôvodné podozrenie, že žalovaná s úpadcom vopred plánovali svoj postup, aby „zachránili“ úpadcov majetok pred jeho prepadnutím v prospech štátu a že vopred plánovali, že v konkurznom konaní sa „vylúči“ účasť iných veriteľov úpadcu než štátu tým, že sa uspokojia ich pohľadávky, a tak zabránia odporovaniu právnym úkonom úpadcu. Doplnil, že v čase odporovaných právnych úkonov úpadca musel vedieť o hrozbe trestu prepadnutia majetku bez ohľadu na to, že príslušný prokurátor nezaistil jeho majetok počas trestného stíhania. Trest prepadnutia majetku je totiž obligatórne ukladaný, ak súd odsudzuje páchatel'a pre trestný čin, pre ktorý bol úpadca stíhaný a páchatel' nadobudol majetok aspoň v značnom rozsahu trestnou činnosťou alebo z príjmov pochádzajúcich z trestnej činnosti, pričom vedomosť o tom musel mať už od vzniesenia obvinenia, t.j. od 17.03.2017.

13. K námietke žalovanej, že neexistovali žiadne právne úkony, ktoré by smerovali k sťaženiu alebo úplnému zmareniu exekúcie v súvislosti s nadobudnutím majetku na základe odporovaných právnych úkonov, žalobca uviedol, že klamlivosť tohto tvrdenia je preukázaná už tým, že v decembri 2018 previedla priestory na C. G. na V. Q. a v novembri 2018 zriadila záložné právo k nehnuteľnostiam na H. v prospech R. T., čím celkom jasne marila uspokojenie veriteľov. Okrem toho uviedol, že pre nariadenie neodkladného opatrenia nie je podmienkou uskutočnenie konkrétnych krokov bezprostredne smerujúcich k sťaženiu či zmareniu exekúcie, postačuje potenciálna obava, t.j. existencia obavy preukázaná v rovine budúcnosti. Skutočnosť, že v dome na Q.V. G. býva so svojou maloletou dcérou, je podľa žalobcu bez právneho významu, táto skutočnosť nerobí neodkladné opatrenie neproporcionálnym zásahom do práv žalovanej, pretože neodkladné opatrenie jej nebráni dom užívať na bývanie až do okamihu, kým tento prípadne prepadne v prospech štátu v prípade úspešnosti odporovacej žaloby. Z vyššie uvedených dôvodov považoval odvolanie žalovanej za nedôvodné. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie ako vecne správne a zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná podaním doručeným súdu dňa 21.08.2020. Zotrvála na odôvodnení odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v podanom odvolaní. Žalobcom uvádzané skutočnosti týkajúce sa jej možnosti k prístupu do elektronického aj listinného súdneho spisu a že sa o návrhu mohla dokonca dozvedieť ešte pred jeho nariadením z médií, považovala za právne irelevantné k posúdeniu otázky porušenia zákonnej povinnosti súdu. Vo vzťahu k stotožneniu sa s názorom správkyne konkurznej podstaty úpadcu N. F., ktorý je manželom žalovanej, uviedla, že napriek skutočnosti, že nie je účastníčkou konkurznej podstaty úpadcu, o priebehu konkurzného konania ju v rámci povolených návštev v ústave na výkon trestu informoval sám úpadca, resp. prostredníctvom jeho právnej zástupkyne v konkurznom konaní, ktorá je zároveň jej právnou zástupkyňou v tomto konaní. Vyjadrenie žalobcu v tejto časti preto považovala za nepodloženú domnienku. Dodala, že na základe stotožnenia sa s právnym záverom správkyne konkurznej podstaty nie je možné prisvedčiť záveru, že o obsahu návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia bola žalovaná oboznámená a mohla kvalifikovaným spôsobom reagovať na všetky jeho tvrdenia. Nestotožnila sa s právnym názorom žalobcu a v celom rozsahu zotrvala na svojej právnej argumentácii a odôvodnení týkajúceho sa aktívnej legitímácie žalobcu, ako aj splnení hmotnoprávnych podmienok pre konanie o nariadenie neodkladného opatrenia a konanie vo veci samej, uvedenej v podanom odvolaní. Na podporu svojej argumentácie predložila súdu odborný článok s názvom „Kazuistika - trest prepadnutia majetku v kontexte vlastníckeho práva“ (príloha podania). Samotné poukázanie na spor úpadcu a p. V. považovala v tejto veci za právne irelevantné. Ako sám žalobca uvádza, išlo o sporný nárok, právoplatne súdom nepriznaný, preto túto skutočnosť nepovažovala za pohľadávku voči nemu a už toľž nie p. V. za veriteľa. Z pohľadu žalovanej k postaveniu veriteľa p. V. došlo až okamihom uzatvorenia mimosúdnej dohody v rámci

konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 5C/97/2010 v spojení s konaním na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 7Co/51/2018. Z pohľadu neexistencie veriteľa pohľadávok, preto podľa žalovanej nie je možné hovoriť o akejkolvek účelovosti konania pri realizácii vlastníckych práv či už úpadcu alebo neskôr jej. K uvedenej argumentácii žalobcu zdôraznila, že pri právnych úkonoch, ktoré žaloba odporuje ide z právneho hľadiska prioritne o realizáciu vlastníckeho práva, ktoré nebolo žiadnym zákonným spôsobom obmedzené a ktorému je poskytovaná ochrana tak, ako ktorémukoľvek inému vlastníkovi. Počas celej doby trestného konania nikto zákonnosť nadobudnutého majetku nespochybnil.

15. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 18.09.2020. Prístup žalovanej vo vzťahu k námietke nedoručenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia označil za formalistický a potláčajúci zmysel doručenia návrhu na neodkladné opatrenie. Uviedol, že pre posudzovanie materiálnej stránky porušenia procesných práv je relevantné aj následné správanie žalovanej. Mal za to, že ak sa žalovaná rozhodne nevyužiť možnosť nahliadnuť do návrhu na neodkladné opatrenie, hoci jej v tom nič nebráni, jej správanie možno interpretovať tak, že nepociťuje potrebu viac dodať k svojej procesnej obrane proti napadnutému uzneseniu. Dal do pozornosti, že z dôvodu opatrnosti a za účelom odstránenia týchto formálnych námietok žalovanej, emailom odoslal právnej zástupkyňi žalovanej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia spolu s jeho prílohami. Poukázal na to, že článok „Kazuistika - trest prepadnutia majetku v kontexte vlastníckeho práva“, predložený žalovanou, obsahuje osobné názory autorov prezentované v rámci realizácie akademických slobôd, bez akejkolvek hlbšej analýzy a bez použitia viacerých interpretačných metód. V právnom štáte však platí, že pri rozhodovaní sporov o tom, ktorý právny názor zodpovedá nielen textu, ale aj účelu a zmyslu právnej úpravy, majú sudy. Uviedol, že menšinový názor, ktorý na svoju obranu prezentuje žalovaná, si dosiaľ neosvojil žiadny súd ani iný orgán verejnej moci, naproti tomu postavenie prihláseného veriteľa priznali štátu z titulu trestu prepadnutia majetku v konkurznom konaní aj Ministerstvo spravodlivosti SR, ďalej príslušná konkurzná sudkyňa ako aj súd prvej inštancie v napadnutom uznesení. Dodal, že neodkladnosť úpravy pomerov nevyvodzoval z existencie pohľadávky p. V.Ň. voči úpadcovi. Vo zvyšku sa pridržiaval svojich doterajších návrhov a tvrdení.

16. Dňa 24.10.2020 bolo súdu doručené podanie žalovanej označené ako „Doplnenie odvolania“. V doplnení odvolania žalovaná uviedla, že súd pri vyzývaní žalobcu uznesením č.k. 1Cbi/13/2020-228 zo dňa 28.05.2020, ktorým vyzval žalobcu na doplnenie alebo opravu petitu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia postupoval v rozpore CSP. Z doručeného návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia je podľa nej zrejmé, že nejde o podanie vo veci samej. Mala za to, že dôvod, pre ktorý súd vyzval žalobcu na doplnenie alebo opravu, nie je dôvodom na odstraňovanie väd podania vo veci samej podľa § 129 CSP, preto pokiaľ súd dospeje k záveru, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podaný žalobcom má vady, ktoré bránia pokračovaniu v konaní, takéto podanie má odmietnuť. Zdôraznila, že správna formulácia žalobného petitu ako aj neodkladného opatrenia je výlučne v dispozícii žalobcu, ktorý za jeho správnosť, úplnosť a určitosť nesie zodpovednosť. Vyjadrila názor, že súd tým, že vyzval žalobcu na doplnenie alebo opravu petitu neodkladného opatrenia, konal v rozpore s § 327, § 129 ods. 1, § 160 ods. 1, 3 CSP a strane žalobcu umožnil v rozpore so zákonným procesným postupom konať. Namietala, že takýmto konaním súdu boli porušené práva na spravodlivé súdne konanie. K rozšíreniu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia poukázala na obsah odvolania a vyjadrenia zo dňa 21.08.2020. Trvala na tom, že žalobca nie je v danej veci aktívne legitimovaný. Dôvodom konkurzného konania v danom prípade nie je totiž existencia dlhov úpadcu, ale realizácia trestu prepadnutia majetku. Uložením trestu prepadnutia majetku, štát de facto vstupuje do majetkovej sféry namiesto odsúdeného - úpadcu, a má získať výťažok zo speňaženia jeho majetku po uspokojení veriteľov prihlásených pohľadávok.

Zdôraznila, že medzi žalobcom a úpadcom v danom konkurznom konaní nikdy nebol a ani mu nepredchádzal vzťah, na základe ktorého má úpadca plniť, či vyrovnávať niečo žalobcovi. Mala za to, že žalobcovi nie je možné priznať postavenie veriteľa prihlásenej pohľadávky v danom konkurznom konaní, a teda ani právo odporovať právnym úkonom, a teda aj navrhovať neodkladné opatrenie. Zastávala názor, že zákonodarca ustanovením § 107a ZoKR presne špecifikoval a vymedzil postavenie, práva a povinnosti žalobcu ako prijímateľa nároku a nie veriteľa v konkurznom konaní. Z toho dôvodu nie je podľa žalovanej možné prisvedčiť výkladu žalobcu o jeho aktívnej legitimácii.

17. Ďalšie vyjadrenie nebolo podané.

18. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého uznesenia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné potvrdiť ako vecne správne.

19. Z obsahu spisu je zrejmé, že nariadené neodkladné opatrenie je spojené s konaním vo veci samej, ktorou je žaloba o neúčinnosť právnych úkonov voči konkrétnym veriteľom. Neodkladné opatrenie súvisí s konkurzom na majetok dlžníka: N. F., W.. XX.XX.XXXX, vyhlásenom dňa 20.05.2019 zverejnením uznesenia o vyhlásení konkurzu v obchodnom vestníku č. 95/2019. Prebiehajúci konkurz podlieha režimu § 107a ZoKR a bol vyhlásený na základe právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/3/2019, ktorým bol dlžníkovi uložený trest prepadnutia majetku.

20. Podľa § 57 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.3.2017 (v čase vyhlásenia konkurzu), (ďalej len „ZoKR“),

(1) Právne úkony týkajúce sa majetku dlžníka sú v konkurze voči veriteľom dlžníka neúčinné, ak im správca alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky podľa tohto zákona odporuje. Veriteľ môže odporovať právnomu úkonu týkajúcemu sa majetku dlžníka, len ak správca v primerane lehote jeho podnetu na odporovanie nevyhovel.

(2) Právo odporovať právnomu úkonu zanikne, ak sa neuplatní u povinnej osoby alebo na súde do jedného roka od vyhlásenia konkurzu; právo odporovať právnomu úkonu sa považuje za uplatnené u povinnej osoby, len ak povinná osoba toto právo písomne uznala.

(3) Odporovať podľa tohto zákona možno aj právnym úkonom, z ktorých nároky sú už vykonateľné alebo uspokojené.

(4) Odporovať podľa tohto zákona možno len tomu právnomu úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka.

21. Podľa § 107a ZoKR,

(1) Ak príslušný súd doručí konkurznému súdu právoplatné rozhodnutie o uložení trestu prepadnutia majetku, konkurzný súd bezodkladne bez návrhu rozhodne o vyhlásení konkurzu na majetok toho, komu bol takýto trest uložený. Konkurzný súd rozhoduje uznesením, proti ktorému nie je prípustné odvolanie. Takto vyhlásený konkurz sa vedie podľa tejto časti zákona.

(2) V konaní podľa odseku 1

a) konkurzný súd ustanoví alebo odvolá správcu na základe návrhu orgánu štátnej správy príslušného podľa osobitného predpisu ktorý bude spravovať majetok štátu podľa písmena d) (ďalej len „dočasný správca“),

b) právo popierať prihlásené pohľadávky má len správca a dočasný správca,

c) pôsobnosť príslušného orgánu vykonáva dočasný správca alebo ním určená osoba,

d) nárok štátu z prepadnutia majetku možno uspokojiť až po uspokojení všetkých pohľadávok proti podstate a všetkých prihlásených pohľadávok; zostávajúci majetok je správca povinný bez zbytočného odkladu po zrušení konkurzu vydať dočasnému správcovi.

(3) Miestne príslušný je dočasný správca, v ktorého obvode je sídlo konkurzného súdu, ktorý vyhlásil konkurz.

(4) Ak v trestnom konaní bol zaistený majetok dlžníka podľa odseku 1, prevezme správca zaistený majetok podliehajúci konkurzu.

22. Podľa čl. 3 CSP,

(1) Každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

(2) Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

23. Podľa § 324 ods. 1 CSP, pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

24. Podľa § 325 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

25. Podľa § 328 ods. 1 CSP, ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

26. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

27. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

28. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia Okresného súdu Bratislava I č.k. 1Cbi/13/2020-257 zo dňa 08.06.2020, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaná neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým uznesením vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia odvolací súd uvádza nasledovné:

29. Odvolací súd poukazuje na to, že súd môže nariadiť neodkladné opatrenie v dvoch prípadoch, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery, alebo ak je daná obava, že exekúcia bude ohrozená. Súd rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, bez výsluchu a vyjadrenia protistrany, preto zásadným určovateľom je obsah návrhu. Základnou podmienkou neodkladného opatrenia je existencia zákonného dôvodu vedúceho k jeho nariadeniu. Zároveň sa musia uviesť rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov a uvedenie skutočností, ktoré osvedčujú dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a pripojenie listín, na ktoré sa žalobca odvoláva. Pred nariadením neodkladného opatrenia posudzuje súd v celkovom kontexte požadovanej procesnej ochrany, či:

- je osvedčená existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami,
- žalobcom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov a obavu z ohrozenia exekúcie,
- uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa žalobca domáha,
- navrhovaným opatrením, pokiaľ má mať dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav,
- právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom nad nevyhnutný rozsah,
- sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

Reálne vyhodnotenie potreby bezodkladne upraviť pomery je otázkou voľnej úvahy súdu, ktorá musí byť objektívne preskúmateľná na základe odôvodnenia rozhodnutia. Neodkladné opatrenie bude spravidla opodstatnené, ak žalobcovi hrozí vznik alebo rozširovanie škody či inej ujmy, dochádza k porušovaniu alebo ohrozovaniu jeho práv a oprávnených záujmov, prípadne hrozí zhoršenie jeho právnej pozície do takej miery, že sa mu viac neoplatí uchádzať o konečnú súdnu ochranu. Samotné dokazovanie má v konaní o návrhu neodkladného opatrenia povahu osvedčovania. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia musí obsahovať zákonom požadované náležitosti, t.j. opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich vydanie neodkladného opatrenia, uvedenie podmienok dôvodnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana a odôvodnením nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. Neodkladné opatrenie má opodstatnenie tam, kde v konkrétnom prípade je odôvodnená obava, že jeho nenariadením by sa podstatne zhoršila právna pozícia navrhovateľa v danom právnom vzťahu. Predpokladom na nariadenie neodkladného opatrenia nie je spoľahlivé preukázanie samotného nároku, ale postačuje, ak je osvedčený nárok, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana. Pred jeho nariadením nemusí súd zistiť všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia, je však nutné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti. Osvedčenie znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti). Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formalities, ako je to pri dokazovaní; postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Pri nariadení neodkladného opatrenia teda súd poskytne oprávnenej strane dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite

zistený, a teda že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou sa neprejudikujú práva a povinnosti účastníkov ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi. Znamená to, že obsahom dočasnej úpravy v neskoršom konaní nie je súd viazaný a môže rozhodnúť inak. Pred nariadením neodkladného opatrenia súd musí vždy zvážiť, či sa v dôsledku neodkladného opatrenia nevytvorí nezvratný (nenapraviteľný) stav v právnych vzťahoch medzi sporovými stranami, či zásah do práv dotknutej strany je primeraný žalobcom osvedčenému porušeniu jeho práv a právom chránených záujmov (zásada tzv. primeranosti zásahu).

30. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal námietkou žalovanej, týkajúcej sa aktívnej legitímácie žalobcu v tomto konaní. Skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta. Vecnou legitímáciou sa vo všeobecnosti v civilnom konaní rozumie oprávnenie účastníkov vyplývajúce z hmotného práva. Aktívnu vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav vyplývajúci z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Základom pre posúdenie vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia a konanie vo veci samej, je vyriešenie spornej otázky medzi stranami, ktorá spočíva vo výklade § 107a ZoKR. Konkrétne v posúdení, či táto právna norma upravujúca konkurz, vedený na podklade právoplatného rozhodnutia o uložení trestu prepadnutia majetku, dáva z hľadiska jej jazykového a teleologického výkladu záver pre konštatovanie o postavení štátu ako veriteľa úpadcu.

Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zaoberal predovšetkým danosťou nároku vo veci samej a vyhodnocoval aktívnu legitímáciu žalobcu tak na podanie žaloby, ako aj na podanie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Pri rozhodovaní správne vychádzal z jednej zo základných zásad CSP, podľa ktorej má súd interpretovať zákon v súlade s lexikálnymi, gramatickými a syntaktickými pravidlami, pričom však má byť prioritizovaný objektívny teleologický výklad, t.j. výklad zákona podľa jeho účelu a zmyslu. Skúmal, aký bol úmysel zákonodarcu a aký je účel citovaných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Odvolací súd považuje za správny právny názor súdu prvej inštancie, že výklad ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého štát nemá postavenie prihláseného veriteľa, a preto nemá právo odporovať právnym úkonom úpadcu, upiera štátu právo na súdnu ochranu súdom priznanej pohľadávky pred ukracujúcimi právnymi úkonmi úpadcu. Odvolací súd sa preto stotožnil so súdom prvej inštancie, ktorý zhodne s argumentáciou žalobcu dospel k záveru, že štát má oprávnenia veriteľa prihlásenej pohľadávky, a teda má aj právo odporovať právnym úkonom úpadcu. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 71/2013-36, ktorý zaujal stanovisko, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno postupovať len z hľadiska textu zákona ani v prípade, keď sa text zákona môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2221/2007, súd musí nielen rešpektovať právo, ale aj jeho výklad a aplikácia musia smerovať k spravodlivému výsledku. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nie len súborom právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho ktorého záujmu chráneného príslušnou normou.

31. Dôvodová správa k čl. IV bod 2 zákona č. 244/2010 Z. z., ktorým sa do konkurzného zákona zaviedol § 107a uvádza, že predmetným ustanovením sa upravuje previazanosť trestu prepadnutia majetku alebo ochranného opatrenia zhabania majetku v nadväznosti na konkurzné konanie. V takomto prípade súd rozhodne o vyhlásení konkurzu ex offa bez ďalšieho, a to uznesením, proti ktorému nie je prípustné odvolanie. Odvolací súd uvádza, že účelom osobitného konkurzu podľa § 107a ZKR, zavedeného novelou konkurzného zákona č. 224/2010 Z. z., je vysporiadanie záväzkov dlžníka voči jeho veriteľom z majetku dlžníka v súvislosti s trestom prepadnutia majetku dlžníka v prospech štátu. Je nesporné, že samotné začatie konkurzu je vyvolané nárokom štátu vyplývajúcim z právoplatného rozhodnutia trestného súdu o uložení trestu prepadnutia majetku. Na rozdiel od konkurzu vedeného na návrh veriteľa alebo dlžníka (kde je konkurzný súd povinný skúmať splnenie podmienok konkurzu), v prípade § 107a ZKR je súdu daná zákonná povinnosť konkurz bezodkladne vyhlásiť. Štát je jedným z veriteľov úpadcu s nárokom (pohľadávkou) na jeho majetok. Nárok štátu nespočíva v konkrétnej peniazmi vyjadrenej pohľadávke (peňažnom plnení), ale v práve na majetok úpadcu (hmotný, nehmotný, majetkové práva...), ktorý zostane po uspokojení všetkých veriteľov, ktorých pohľadávky podľa poradia predchádzajú osobitnú pohľadávku štátu.

32. Súd prvej inštancie správne uviedol, že ak súd vyhlási konkurz bez návrhu na základe doručeného rozhodnutia súdu v trestnom konaní, v ktorom bol uložený trest prepadnutia majetku, nárok štátu z prepadnutia majetku sa uspokojuje až po uspokojení všetkých pohľadávok proti podstate a všetkých prihlásených pohľadávok, a tvorí teda „poslednú“ triedu pohľadávok veriteľov. Odvolací súd sa stotožnil s jeho záverom, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie odporovacej žaloby, nakoľko je veriteľom, ktorý mohol byť ukrátený na uspokojení svojej pohľadávky právnym úkonom úpadcu. Keďže štát má postavenie prihláseného veriteľa, v zmysle § 57 ZoKR má aj právo odporovať ukracujúcim právnym úkonom. Žalovaná v tomto smere správne podotkla, že to, čo sa z úspešne odporovaných právnych úkonov dostane do dotknutej podstaty, použije sa na uspokojenie všetkých veriteľov úpadcu, nielen štátu, a to podľa ich poradia. Zároveň sa odvolací súd stotožnil s názorom žalobcu, podľa ktorého tvrdenie žalovanej, že právnym úkonom nedošlo k ukráteniu uspokojenia prihlásených pohľadávok niektorého z veriteľov úpadcu, vychádza z nesprávneho predpokladu, že štát nie je prihláseným veriteľom úpadcu. Je potrebné zdôrazniť, že odporovanými právnymi úkonmi došlo k ukráteniu pohľadávky štátu z titulu trestu prepadnutia majetku, pretože z majetku, ktorý by inak podliehal konkurzu, ušiel majetok, ktorý bol predmetom prevodov na žalovanú. Vzhľadom na uvedené odvolací súd považoval za nedôvodnú námietku žalovanej o absencii aktívnej vecnej legitimácie žalobcu a absencii hmotnoprávneho predpokladu na uplatnenie odporovacej žaloby. K odbornému článku s názvom „Kazuistika - trest prepadnutia majetku v kontexte vlastníckeho práva“, na ktorý pri svojej argumentácii poukazovala žalovaná, odvolací súd uvádza, že právny názor vyjadrený v tomto článku nie je pre súd právne záväzný a nebráni tomu, aby si súd vytvoril na danú problematiku odlišný právny názor.

33. Žalovaná v úvode odvolania namietala, že súd prvej inštancie jej dňa 22.06.2020 doručil napadnuté uznesenie, avšak bez samotného návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia ako aj samotného návrhu vo veci samej a jeho príloh. Uviedla, že takýmto procesným postupom súdu došlo k znemožneniu jej práva oboznámiť sa s obsahom, tvrdeniami a dôkazmi predloženými žalobcom spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia (porušenie čl. 9 CSP) a súd zároveň žalovanej znemožnil objektívne aplikovať všetky prostriedky procesnej obrany v konaní (porušenie čl. 6 CSP), čím došlo zo strany súdu k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces. Podľa § 331 ods. 1 prvá veta CSP, návrh na nariadenie neodkladného opatrenia doručí súd ostatným stranám až spolu s uznesením, ktorým bolo neodkladné opatrenie nariadené. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že uvedený procesný nedostatok nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, nakoľko v danom prípade nejde o procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým znemožnil procesnej strane realizovať procesné práva a ktorý mal viesť k nesprávnemu rozhodnutiu. Nešlo totiž o postup, ktorý by predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, a teda uvedené pochybenie nemohlo mať za následok nesprávnosť uznesenia, ktorým súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie. Odvolací súd v tejto súvislosti taktiež podporne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 342/2015, podľa ktorého „Nedoručenie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia spolu s uznesením odvolacieho súdu o nariadení predbežného opatrenia možno považovať za pochybenie súdu, avšak nesprávnosť tohto postupu nemôže z materiálneho hľadiska opodstatňovať záver o takom jeho procesne nesprávnom postupe, ktorý by svojimi procesnými dopadmi dosahoval intenzitu vady konania odnámajúcej odporcovi možnosť konať pred súdom, resp. ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP ... Keďže predbežným opatrením sa určitý stav nastoľuje len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, ktorá sa poskytuje až rozhodnutím súdu o veci samej, vyznačujú sa aj procesné nesprávnosti súdov, ku ktorým (prípadne) dochádza pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania, ktorá spravidla nemá za následok (až) odňatie možnosti pred súdom konať.“

34. Odvolací súd poukazuje na to, že z obsahu súdneho spisu vyplýva, že z odvolania podaného žalovanou Okresný súd Bratislava I zistil, že žalovanej nedopatrením nebol doručený spolu s uznesením, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia spolu s jeho prílohami. Vzhľadom na túto skutočnosť, súd prvej inštancie spolu s prípisom zo dňa 28.09.2020 (č.l. 375) označeným ako „Doručenie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia + predĺženie lehoty“ doručil právnenému zástupcovi žalovanej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 19.05.2020 s jeho prílohami, podanie žalobcu zo dňa 20.05.2020 označené ako návrh na pristúpenie žalovaného a rozšírenie odporovacej žaloby a návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a podanie žalobcu zo dňa 29.05.2020 označené ako oprava petitu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a súčasne súd prvej inštancie predĺžil žalovanej lehotu na doplnenie odvolania a prípadnú reakciu a skutočnosti

tvrdené v návrhu, a to o lehotu 15 dní odo dňa doručenia prípisu. Uvedené bolo právnomu zástupcovi žalovanej doručené dňa 09.10.2020 (č.l. 378). Žalovaná reagovala podaním doručeným súdu dňa 24.10.2020, ktorým doplnila podané odvolanie. Odvolací súd poukazuje na to, že týmto postupom súdu prvej inštancie bol zhojený procesný nedostatok spočívajúci v prvotnom nedoručení návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia spolu s uznesením, ktorým bolo neodkladné opatrenie nariadené, právnomu zástupcovi žalovanej. Uvedená námietka žalovanej preto stratila opodstatnenie. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že zásada rovnosti účastníkov bola v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia naplnená, keď v rámci celku konania žalovaná mala možnosť oboznámiť sa s návrhmi, tvrdeniami a dôkazmi protistrany, mohla sa k nim vyjadriť a uplatniť prostriedky procesnej obrany, a to takým spôsobom, že žiadna procesná strana nebola znevýhodnená z hľadiska prístupu k súdu; právo na spravodlivý proces porušené nebolo.

35. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovanej, že súd prvej inštancie porušil jej právo na spravodlivý súdny proces s poukazom na § 160 CSP a 327 CSP, keď nesprávne aplikoval § 129 CSP pri odstraňovaní väd podania. Je potrebné prisvedčiť argumentácii žalobcu, že ak by aj konajúci súd nevyzval žalobcu na opravu petitu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nebol by daný zákonný dôvod na odmietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu, že vady v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré vytýkal súd prvej inštancie, nebránili pokračovaniu v konaní. Podľa § 325 ods. 2 písm. c) CSP, neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby nenakladala s určitými vecami alebo právami. Týmto neodkladným opatrením sa u konkrétnej osoby obmedzuje dispozičné oprávnenie vo vzťahu k určitej veci alebo právu, prípadne viacerým veciam alebo právam. Žalobca sa v pôvodnom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia domáhal uloženia zákazu „prevádzať, zaťažovať alebo akýmkoľvek iným spôsobom nakladať s bližšie špecifikovaným majetkom“. Petit bol teda vymedzený v súlade so znením ustanovenia § 325 ods. 2 písm. c) CSP, ktorý explicitne umožňuje taký obsah neodkladného opatrenia, ktorým súd strane uloží nenakladať s určitými vecami alebo právami. I keď je pravdou, že v prvotnom návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia išlo o nie práve najvhodnejšiu všeobecnú formuláciu petitu navrhovaného neodkladného opatrenia, takýto petit však nie je nevykonateľný a aj bez odstránenia súdom prvej inštancie požadovanej nejasnosti, resp. neurčitosti v časti petitu, bol petit neodkladného opatrenia určitý a vykonateľný. Okrem toho žalobca správne podotkol, že opravu petitu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia by bolo možné považovať za nový návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, o ktorom by súd musel rozhodnúť. S poukazom na uvedené odvolací súd konštatuje, že žalovanou namietaný postup súdu prvej inštancie nemal za následok porušenie procesných práv žalovanej ani nesprávne rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

36. K odvolacej argumentácii žalovanej o absencii neodkladnosti pomerov odvolací súd poukazuje na to, že súd môže nariadiť neodkladné opatrenie v dvoch prípadoch, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery, alebo ak je daná obava, že exekúcia bude ohrozená. Neodkladné opatrenie má opodstatnenie tam, kde v konkrétnom prípade je odôvodnená obava, že jeho nenariadením by sa podstatne zhoršila právna pozícia navrhovateľa v danom právnom vzťahu. Pre nariadenie neodkladného opatrenia postačuje potenciálna obava, t.j. existencia obavy preukázaná „v rovine budúcnosti“. Odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci žalobca osvedčil nebezpečenstvo hroziacej ujmy a potrebu ochrany porušeného práva. V prejednávanej veci neodkladné opatrenie sleduje dosiahnutie účelu konania vo veci samej a zabránenie vzniku možných sporov pre prípad nakladania žalovanej s hnutelným a nehnuteľným majetkom. V danom prípade žalobca osvedčil existenciu právnych úkonov úpadcu, ktorými došlo k zmenšeniu majetku úpadcu v čase bezprostredne pred vydaním rozhodnutia o uložení trestu prepadnutia majetku. Okrem toho dokonca už dochádza k čiastočným prevodom majetku, ktorý bol predmetom žalobcom napadnutých právnych úkonov. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na argumentáciu žalobcu, že už v decembri 2018 žalovaná previedla priestory na C. G. na V. Q. a v novembri 2018 zriadila záložné právo k nehnuteľnostiam na H. v prospech R. T.. Súd prvej inštancie taktiež správne poukázal na skutočnosť, že v uvedenom prípade ide o majetok veľkej finančnej hodnoty a súd vnímal riziko, že nárok žalobcu, resp. jeho budúca vymožitelnosť, bude ohrozená pre zlú finančnú situáciu protistrany. Žalobcovi hrozí zhoršenie jeho právnej pozície z dôvodu nedostatku budúcej likvidity žalovanej, preto súd dôvodne považoval návrh na nariadenie neodkladného opatrenia za opodstatnený. Konajúci súd tiež správne uviedol, že okrem toho, že by mohlo dôjsť znemožneniu vymáhania pohľadávky prevedením majetku uvedeného v petite tohto rozhodnutia na tretie osoby, mohlo by dôjsť aj k sťaženiu tohto konania, v ktorom sa žalobca domáha určenia neúčinnosti právnych úkonov. Na základe uvedených skutočností odvolací súd považuje za dôvodné

nariadenie neodkladného opatrenia tak, ako rozhodol súd prvej inštancie v napadnutom uznesení, kedy nariadením neodkladného opatrenia sa zabezpečí účel konania a zároveň do rozhodnutia vo veci samej už nedôjde k prevodu majetku na tretie osoby. Nariadené neodkladné opatrenie je podľa názoru odvolacieho súdu opodstatnené a efektívne, v súlade s princípom proporcionality, pričom neodkladným opatrením nie je vytvorený nenávratný stav. K námietke žalovanej o neprimeranom zásahu do jej súkromnej sféry včítane chránených práv a záujmov maloletého dieťaťa nariadením neodkladného opatrenia odvolací súd dodáva, že pre nariadenie neodkladného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie aspoň osvedčené. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že žalovanou namietaná skutočnosť, že v dome na Q. G. býva so svojou maloletou dcérou, je bez právneho významu. Táto skutočnosť nerobí neodkladné opatrenie neproporcionálnym zásahom do práv žalovanej, pretože neodkladné opatrenie jej nebráni dom užívať na bývanie.

37. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovanej odvolací súd tiež pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 97/97).

38. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

39. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava I č.k. 1Cbi/13/2020-257 zo dňa 08.06.2020 v zmysle § 387 ods. 2 CSP potvrdil ako vecne správne.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcoví, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech a uplatnil si nárok na ich náhradu, tento nárok v plnom rozsahu priznal.

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).